

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

Ó-vár Vizi-utca. 231. szám, első emeletben

Megjelen a lap hetenkint kétszer, u. m. Vasárnap és Csütörtökön. Ara évnegyedre 3 ft o. ó. Hirdetési ár: soronként 7 kr, s minden hirdetés után 30 kr bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltek.

KIADÓ-HIVATAL:

Középutca, STEIN J. könyvkereskedése.

(D) Szemle. Egy elv, mely csak évtized előtt a legforradalmasibbnak tetszett; mely a mult évtizedi forradalmak irányában annyira hiányzott, hogy az Európára legfenyegetőbb intervenciók is a diplomácia által behunyt szemmel nézettek, ez elv mondjuk ma a legnagyobb, sőt legalkotmányosabb kabinetekből is nyíltan hirdetik, s joggá szentesítettnek van elismerve.

Ez elvet közelebbről az angol alsó ház ülésében (júl. 13-án) Russel lord igen tisztán és határozottan fogalmazta, így nyilatkozván: „Soha sem tévesztjük szem elől, hogy valamely nép belkormányzását illetőleg a nép önmaga legilletékesbíró, és nem szabad, hogy semmi hatalom a nép akaratának erőszakolására vagy mellőzésére beavatkozzék.”

E tételben a non interventio elve egyenesen ki van mondva, sőt ki még több a mint az angol minister ezen eszméjét beszédjében tovább fejtegeti, melynek még egyik legfontosabb tétele az, miszerint nemcsak kényes, de nehéz feladat is azt mondani a népekhez „ez vagy ama férfiú, ez méltó bizalmatokra.”

E két tételben elég tisztán van azon angol nézet kifejezve, hogy a népek belkormányzati ügyei, felett maga határozhat, és senki másnak nincs joga abba elegyedni.

Kérdésen kívül ez a társadalom eredeti joga, azon társadalomnak, mely a népek egyetértésén alapult, de mely jogot a későbbi idők által kifejlett jogok, jelesen a közép-korban, sőt több helyütt egész a mult évtizedig igen nagyon körülírák.

Láthatjuk, hogy most az eszmék útján mind inkább tér vissza az európai társadalom azon eredeti jogokhoz, melyeknek alapeszméin alapult minden társadalom, de melyet az idők viszonytárságai közt csak is az alkotmányos népek őrizhettek meg, s azok is az alaptörvények határai közt; de lord Russel nézete tovább megy e határokon, ő a nép akaratjának kiindulási pontjait még az alaptörvényeket sem követeli, s egyenes felállítja azon tant, hogy valamely államban a dolgok és személyek felett egyenesen a nép maga határoz.

De kit ért itt a nép alatt? mert e fogalomnak is az újabb kor igen tág értelmezést adott.

A francia jobb politikai a nép nyilatkozatát a tömeg numerusában találja, s ez új doctrina annyira terjed, hogy nem régen az ausztriai államtanácsban is a nyelvkérdésben igen magas helyről történt hivatkozások a tömeg numerikus többségére, s a magyar királyi korona alapjogai e kérdés körül nem sok tekintet érdemeltek.

Tehát ha az alaptörvények félrevetésével a nép új joga hirdetik, tagadhatlan, hogy Európa a legforradalmasibb eszmék kúlsá után nyult.

Ha ezt megfontoljuk, úgy kell találnunk, hogy a magyar szinte minden népeknél távolabb áll a forradalmi eszméktől, mint a ki a haladás kiindulási pontjait és az alaptörvényeit tekinti, s ezen alapon kíván tovább építeni, lerombolva azon antik szöveget, melyek a kor szelleme előtt már izetlenekké, sőt hasztalanakká váltak; míg más népek és hatalmak egy tabula rasát látnak s e tabula rasára építenek új társadalmat.

Am van ennek értelme ott, hol az alaptörvények alkotásában a nép akarata hiányzott, vagy is a hol az alkotmányos élet ismeretlen, valamint Olaszország egy részében.

Ott a rendszer valóban a népre nézve egy tabula rasát hagyott, és ott mindent most kell újból teremteni; ellenben ott, hol évszázadok óta alkotmányos fejlődés útján haladt elő a társadalom, bizonyosan a tovább fejlődés az alaptörvényeknek a század kívánalmahozai folytonos idomítása által ugyan, de mindenesetre azoknak alapját véve mindig kiindulási pontul — legbiztosabban elérhető.

Az alkotmányos angol nép minisztere bizonyul azon eszmék körvonala közt képzeli a nép akaratának nyilvánulását, melyet a népjog európai kifejlése megállított, s mely jelesen Angolszágot saját népképviselői által század óta jó szerencsével vezeti, hol az újabb dynastia nem egyéb,

mint koronája az alkotmányos nép alkotmányos organjai által nyilatkozó akaratának. És e népjog organja nem az, melyen a francia császárság alapult. Azonban az angol minister elve oly általános, mely még mindkét rendszere a népakarat kifejezésének a szerint fér meg, a miszerint ez akarat representatioja valamely államban elismertett.

Ez alapon azt látjuk, hogy az általános népszavazat útján, mely az olasz nép izlésével egyezett — mint a hol alkotmányos kifejlődés nem vala — azon néphatározat ellen, mit ily uton tan legközelebbről Szeicilia kimondand, Angol-honnak nem lesz kifogása, ha a kormány rudján a mostani miniszterium fog állni.

Napoleon természetesen nem fogja Olaszország megszabadulásának — mely éppen az ő programja volt — dicsőségét Angliának engedni által, s az ő olasz szövetségi eszméje csak jó kívánságnak marad, melynek teljesítéséhez bizonyosan nem köti európai politikáját. Így a következmények világosan beláthatók.

(D) A Budapesti szemle XXX-ik s így e jeles vállalat harmadik évi utolsó füzetét megjelent. Tartalma: Irányeszmék (III. A magyar ifjúság) gr. Mikó Imrétől. Adalek népköltészetünkhöz Gyulay Páltól, Lord Macanlay (életrajz) Cs. A-tól. A török uralkodás Magyarországon (befejezés) Salamon Ferencztől. Tudományos mozgalmaink (m. akadémia, erdélyi muzeum-egylet, Takács, Vámbéri, és Brassai felolvasásairól). Az Irányeszmék e III-ik cikke a nemzet életében legfontosabb tényezőjéhez, az ifjúsághoz van irányozva, azon ifjúsághoz, mely már az iskola falait elhagyta, kinn az élet iskolájában pedig ez idők szerint nem látja, nem hallja, nem tanulhatja el ajkáról ajkra azon tudni valókat, melyekre az egyén hazája, nemzete érdekében kötelezve van. A régi politikai élet nyilvános iskolái a nemzet közügyi tevékenységében — többé mostan társa nincsenek, de vajjon helyes-e, hogy az ifjúság apathiába süllyedjen, nincse még bármint kisdied tér, hol az ifjú anyagi vagy szellemi erejét hasznosíthassa. Ezen kérdések s fejtegetések körében forog az író gróf irányadó elmélkedése, mely leginkább a főrangú s nagyobb birtokú ifjúságra vonatkozik. Éppen e vonatkozás miatt a mint értesültünk, s lapokban is láttuk némi nyomát, e cikkitt-ott nemes és hazafias irányának elismerése mellett különböző észrevételek tárgya volt. Való az, hogy a nemzet minden rétege leginkább saját vesztéseit érzi, és bizonyosan azon kisebb birtokú magyar nemes, ki meggyében az igazgató alispánuságra, azon széke ly nemes, ki székeében a főkirálybíróaságra, azon szász polgár, ki nemzete kebelében a szász grófságra igényt tarthatott, egyenlően veszté ábrándjait azon főrangú nemessel, ki előtt az ország kormányzó, báni és nádori hivatalai állottak, a törvényhozásnak pedig legalább is a meggyében mind közvetlen tagjai valának, s így a vesztés közösségét s aránylagos egyformaságát elvitatni nem lehet; de másfelől hiában tagadnók, hogy az újabb és régi idők közti különbség a nagyobb rétegekben sokkal kirívóbb. Mi többnyire oly tisztéseket viseltünk, melyek birtokaink körébe estek, s mellettök üztük gazdaságunkat; az ország vezérletébe képviselőink által folytunk be; ellenben a főrangú birtokaitól távol, az országok központjain vagy a birodalmi fővárosban vittek oly tisztségeket, melyeket a szegényebb sorsunk meg sem bírtak volna, midőn a régi tisztviselő főnyét nem az állam pénzért, hanem urodalmának jövedelme adta. Ők jobbadán személyesen voltak az országgyűlések tagjai sat. Azon ambíció, hogy a főrangú házája, királyi szolgálatában töltse el, nemes volt, és az ország népére nézve sem üttött rosszul ki, mert nem sok adó kellett a közigygek statust personalissára; s a nemzet felszine is, a közélet élén állta, a nemzeti érdeké maradt. Most a közepes birtokú régi professziójuk felét még bírják, a mennyiben közvetlenül gazdaságkodnak, s a nagyobb szükségéből fejlett nagyobb szorgalom némileg elfoglalja őket. A kisebb birtokukra pedig valamint a polgárookra s honoratiorokra nézve

egy sereg tisztas állomást hagyott fenn e korszak is a tanári, papi székek, urodalmi tisztségek, közintézetek és egyetemen állomások, ügyvédség, kereskedés, s gyárvállalatok terén sat. Ellenben a főbb rangú s nagyobb birtokúak saját gazdaságukat közvetlenebbül nem igen kezelik, s nem is éppen ez a hon irányában véleleges hivatásuk, de inkább az, hogy nagyobb jövedelmeket a haza és nemzet érdekében képesek legyenek hasznosítani. De épp e célra oly cselekvési kör kell, hogy az áldozat által a nemesebb ambíció kiélegethetik.

És éppen e cselekvési kört nem lelték még fel a változott viszonyokban. Pedig fel kell lenni, mert használatlanul elvégre még a jó fegyver is elromlik. És e helyzet társas viszonyainkra is sajnos visszahatással van. Hajdon a főrangú a haza ügyeinek szentelve életét, cselekvő pályára nemes és polgártestvéreivel közvetlen érintkezésbe hozta. A rangkülönbség házait a közélet kiegyenlítettte. Épp ezért sokkal inkább tisztelték és szerették egymást, vagy ha nem is inkább, de legalább együtt tartásunknak folyvást kifejezést adhattunk a közigygek iránti vállalt buzgalom közt. De most? — Egyek vagyunk ugyan a közóhajtásban, ez természetes, de kérdés: becsüljük-e egy egymást mint egykoron? Nem vagyunk-e társaskörileg egymástól sokkal inkább elszakadva? Ismerjük-e egy egymást, mint nem régen? Am pedig a század az egyenlőség, testvériség, szóval a haladás százada. A fennezimzett s az azt megelőzőt cikkek éppen arra van és volt irányozva, hogy a kölcsönös becsülésre s kegyeletre a nemzet minden rétege érdemes és fogékony legyen. A világ változhatik, de a hon iránti kötelek nem.

Ez utóbbi cikkek a nemzet egész ifjúságára nézve tanulságos levén, annak egy részét közreadni czélszerűnek véljük.

A B. P. Szemle érdemes szerkesztője nem fogja e közlést feltudni nekünk, ő legjobban megtudja ítélni a külföldi események halmazához viszonyítva lapunk szűk terét, s hogy épp ezért ez utánközlésre, más okok vezetének, mint hogy tán csak lapunk házát töltjük. Ha ez irányeszmék jó termőföldbe hullanak, nem lesz majd szükség, hogy a B. P. Szemléhez hasonló alaposságu vállalatok közleményeit, a dolgok természete szerint felültesebben szerkesztett lapok ismertessék.

De szállunk az ismertetendő cikkekre.

„Azon bajok közt, melyek nemzetünket érték, nem legkisebb, a mi a magyar ifjúságot — a nemzetnek éppen virágát, a jövő reményét érte. Nagy részét elsodorták az események, a megmaradtakat a haza közigygeire nézve lehetlenné tették, a később felszárultakat pedig függőkké tévék oly két állapot közt, a melyek egyikét — a multat — ők csak hagyományokból ismerik, a másikat — a jövőt — el kell fogadniuk úgy, a mint azt az idők és események megalkatják. Sajnálatos állapot! Hogy az ember a társadalomnak, melyben él, hasznára lehessen, mindenek előtt alappal kell bírnia, melyen álljon, melyről mint biztos pontról kiinduljon. A mi ifjúságunknak éppen ez hiányzik. A mi volt, azon ő egészen otthonos nem lehet; azon legfeljebb mi mozoghatunk még később-nagyobb bizottsággal, kik abban élünk, erős és gyöngye pontjait, szízeit és örvényeit jól ismerjük. A mi lesz — a jövőnd — lefátyolozhatlan! Sejtethetjük, sőt hozzátéve meg is mondhatnók mi, kiknek mind a két kor ismeretéhez az élet maga nyújtja az adatokat — ők, az ifjú sarjadék, alig.

És ez alap-, e kiindulási-pontnélküliség s innen folyólag a haza ügyeivel a megszokott pályákon és munkakörökben nem foglalkodhatás szomorú jelekben is nyilvánul ifjúságunknál; értem kivált a nagy birtokos osztály ifjait; mert a közép és alsóbb osztályoknak sorsuknál és nevelésüknél, valamint a munkásságra szabadon fennhagyott mezők természeténél fogva, könnyebb volt magukat az új időkbe bele találni, az átalakult viszonyok közt elhelyezkedni, s a hazának a megváltozott állapotok közt is kisebb-nagyobb belérték, de mindenesetre hasznos s jövőre nézve üdvösen ható szolgálatokat tenni.

Világosabban fejezem ki magamat.

REMÉNYI EDE.

Midőn birneves művész hazánkfa közénk szállva hódítja már a szíveket és vezeti a magyar nótá büvös-bájos hangján diadalról diadalra: nem lesz érdektelen, ha róla, ki nemzetünknek a hon határain kívül dicsőségét, benn magunknak a kultészet magasztos gyönyörét szerezte, néhány életirási adatot nyújtunk e lap olvasóinak.

Reményi Ede született 1830. július 15-én Miskolcson. Gyermekevéit Egerben töltötte, a zene iránti nagy hajlam már ekkor kitűnt benne. Innen több főpap pártfogása mellett a bécsi conservatóriumba ment, hogy ott a hegedujátékban biztos kiképezetést nyerjen.

Ez intézetben öt évet kiváló szorgalommal és igyekezettel töltött el, 1846-ban pedig Pestre ment, hol számos nagyobb körben hallatta magát. 1847. elején lépett ki a nagy

világba. Legelőször Párist, s nem sokára Londont keresé fel. Mindkét városban nagy elismeréssel fogadták. Párisban az ott tartózkodó magyar főurak, Londonban pedig az angol királyné opera-színházának igazgatója (Balfé) tündették ki különösen.

E közben hazánkban az 1848-ki mozgalmas idők állván be, az ifjú művész Magyarországra tért vissza, honnan csak 1849 végén távozott idegen földre, hogy nevének művészi hírt szerezzen.

Rövid két év alatt bejárta Hamburgot, Párist, Londont, Ameriká egyesült államainak nagyobb városait, roppant hatással játszott mindenütt. Körutjából ismét Párisba tért vissza, s ott tartózkodott, míg nem az 1852-ki államcsinyt őt is távozásra késztette.

Londonba menekült tehát, s innen kiindulva bejárta Németország néhány nevezetesebb városát. Leghosszabb ideig tartózkodott Weimarban Liszt Ferencznél, kit mesterének vall, s ki viszont meleg barátságával tisztelte meg őt.

1854-ben visszatért Angliába, hol ez időtől fogva ránézve új korszak kezdődött. Úgyanis bejárva Dublint és Edinburgot, e helyeken oly lelkesültséggel fogadtatt, mint előtte egy művész sem. Neve hirhedt és népszerű lett a művészi világban. S midőn egy évvel később az angol királynőn magán hegedű-művésztől lenni vetélkedés történt, a választás a 200 pályázó közül reá esett.

A pályázás alkalmával történt, hogy Beethoven műveit előadásra végett eleibe téve, ő az elébe terjesztett könyvet betette. Egész Beethoven könyvnélküli tudja. Művészi emlékező tehetsége páratlan. Órákig eljátszik orchester mellett kota nélkül.

Egyik kinttérés a másik után érte, (legközelebb az angol királynő 4 heroldja közül egyiknek őt nevezte ki), de Reményi vágyainak delejtűje a világirodalom, művészet és fejedelmi udvarok szakadatlan kinttérései között is folyvást hazafelé mutatott, s midőn ő hóval ezelőtt újra átlépte szülőföldé határait, a közönség lelkesedése, mely a nagy mű-

vészt fogadta, az ő elragadtatott örömeinek csak méltó viszhangja volt.

Reményi nemcsak mint művész, de mint hazafii és ember is igényt tarthat honfársai becsülésére.

Az ő művészi körutja a két hazában: okosan gondolt és tapintattal végrehajtott hazafiai áldozatoknak folytonos láncolata. Kevés jótékony cél, közintézet és közhasznú eszme van, melyhez ő nevet maradó emlékezzel ne kötötte volna. Mint ember pedig a becsületnek és barátságának valóságos előképe.

Dunaiszky által faragott mellszobra a pesti mútárlatban látható; Londonban készült bronz medallionon találhatik.

Most Erdély nevezetesebb városait bejárva, Mhádián keresztül Pestre, s onnan londoni állomására tér vissza.

Magyarországnak és Erdélynek az aszerencsése, mondhatnám, különös sajátsága volt a mindjárt letelendő évezred alatt, hogy ott az ifjúságot, a cselekvő nemzedéket maga az élet, a közintézmények is növelték. A házi és iskolai nevelés a szív és elme első csiráit ápolta s indította csak fejlődésbe, s legfeljebb a helyes gondolkodás és becsületes cselekvés irányát szabta meg; a mi sajátságos küzeletünk volt az, mely dajkálta karjaira vette az ifjait, kifejtette kedélyének, észtehetségeinek a közjóra törekvő irányát; a közpályák babérai és dícsősége önkéntintésre, munkásságra ébresztették az itt-ott rejlő erőket, az alkotmányos küzdés megédzette a jellemet, az öregek példái magok után vonták a férfiakat, ezek türesen maradt nyomaik pedig az ifjak túltöltötték be: törvényhozás, közigazgatás, egyesületi munkásság, szabad fejleményi társadalmi élet megannyi akademiái voltak a magyar ifjúságnak, hol a szív, szellem és általában mindenféle képesség a példák ereje által a szépnék és jónak ellenállhatatlan befolyása alatt, tehát a leggyakorlatibb módon nyert képzést. Így hatott egymásra az élet és nemzeti szellem, a közintézmények és hazafiai munkásság. Az irodalmi tér, a nemzeti művészet és írás mezeje inkább csak a legutolsó két tizedben vált volt azon térére, a hol szint-ugy mint a többi pályákon, kitűnni, a nemzet javát és dícsőségét előmozdítani, a hazára hasznossá lenni lön mintegy kötelességgé.

S hogy állunk e tekintetben ma? Csak az egyesületi irodalmi és művészeti tér az, melyre a nemzet összes szellemi ereje, minden képességei utalva vannak. Az igazságnak s meggyőződésem szabadságának tartozom annak kimondásával, hogy ez nem elegendő munkássági tér! S hogy így van, káros nemzetünk, káros az emberiség fejlődésére nézve, melyet a magyar szellem minden téren szabadon nyilatkozható munkássága vajmi nagy mértékben mozdítma elő! Nyolcz milliónyi nemzetnek, melynek ekkora száma politikailag érett és szellemileg művelt osztálya, oly sok tudományosan képzett feje, már a természettől ritka észjárósággal és tisztá felfogással megáldott oly népe van, minő a magyar, e formák bizonyára szűkek, e mező keskeny, e cselekvési tér nem elég. De másfelől az is éppen így való és kimondani szükséges igazság, hogy a nagyobb birtokok osztálya ifjúságát e téren sem látjuk számának, birtokának, politikai és társadalmi fontosságának arányában képviselve. S ez az, a mi engem arra birt, hogy irányeszmeiket tárgyzó cikkeim közt e kérdésnek is némi időt, gondot s egy-két lapot szenteljek.

Ne kívánják tőlünk annak titkolását, hogy miközöttünk mostanság közélet nincs. Azon munkásságra, a mit az egyesületi és irodalmi téren csak igen kicsiny arányokban kifejtünk, nem illik e név. Társulati életnek, vagy legalább életjelnek mondhatni ezeket — többnek — egyének nem. Az a tiszta derű, melyben a mi hazánk egykor ragyogott, az az ép szellem, mely, mint havasi tiszta lég, társaságainkat átlengette, az a vidorság, élénk, pezsgő erő, s minden munkássági tért befoglaló cselekvőség, melynek társát keresni kellett, más volt, mint a mit most némelyek közéletnek neveznek! Itt tehát nem nyerhetünk képzést ifjaink. De társadalmi létünk is oly egyhangú, oly bágyadt, odavan színe, zamata, képző és alakító ereje. Itt sem nyer kárpótlást ifjúságunk azon most hiányzó gyakorlati oktatásért, a melyet régen köz- és társasági életünk nyújtott.

Közélete egy nemzetnek és országnak akkor van, mikor mindazon közdolgozokban, az emberi cselekvőség mindazon munkásságai térein, melyek sorsát s életét bármilyen tekintetben meghatározzák, a hivatással bíró és képes egyének résztvehetnek, munkát és elfoglaltatást nyernek, erejüket szabadon gyakorolhatják, tehetségüket s óakaratjukat a közjóra hasznosíthatják. A közdolgozók ily módon intézése megleveníti a társasági életet is, közérdekltséget és közlelkedést támaszt az összes nép lelkében, vidám munkásság zaját árasztja el a községek és városok, a vidékek és közhatalóságok addig néma esőndén: minden érzi a közbajt és készséggel siet rajta segíteni, mindent érdekelnek a haza dolgai, különböző osztályok vetélkednek egymással a közügyek előmozdításában, egyik lelkesíti a másikat, ragyogó példái tűnnek föl a hazafiságnak, a kormány iránti ragaszkodásnak, az erényességnek. Az ily társasági viszonyok közt, az ily közélet kebelén, mint a mag a szabad napfény melegétől, ugy csirázik minden szép és jó, ugy nemesednek a közérkölesök, fejlődnek az erős nagy jellemek, s a dícső nemzedékek letűnővén, nyomaikba lépnek dícsőségsgomjas ifju sarjak.

S mert a politikai és társadalmi élet ezen igazi gyakorlati oktatásában a közelebből felnőtt magyar nemzedékek részesülnie a sors nem engedte meg, ezért jó nekem öt sájnálom, és bennük a jövőért aggodnom, ezért mondom én ezt ránk nézve bajaink egyik legnagyobbikának!

Látható innen, hogy előttem a már-már férfikorba lépő s nem az iskolai ifjúság lebeg; ennek mindenkifőlott az iskolai falak közt a Muzsákkal társalgás ajánlható. Ande az iskolai pályavégzett érettebb ifjúságnak a férfini élet komoly foglalkozásait, multunknak érett tanulmányozását s oly dolgokkál foglalkozást ajánlhatni, mely gazdagítja az elmét, edzi a jellemet, s jövő hivatásának betöltésére előkészíti. Ezt ugyan az élet maga nagyára megszokta volt egykor nekünk adni; de most nehezebben, kerülőbb uton, nagyobb figyelem ráfordításával lehet ezt eszközölni.

Miként történt közéletünk ez átalakulása? arra e korszak történetírása fog felelni; én elégnék látom a száraz tényt kimondani, s a nemzet ifjúságát arra, hogy ez állapot hatásától, a mennyire lehet, magát megóvni igyekezzék, féltékeny hazafiai aggodalommal, de őszintén és szeretettel figyelmeztetni. Mert az iránt ugyan rendíthetetlen hittel vagyok, hogy társaságunk ugy mint közéletünk megint meg fog elevenedni s mindkettő azzá lesz, a minek lenni önmultjában gyökerező rendeltetés, addig munkálkodunk és pedig komolyan kell munkálkodnunk a közcselekvőség minden ágában; mert hogy ez mikor lesz, meghatározni szint-oly öknélküli idővesztetés, mint jósolgatni botorság. A népek sorsát láthatatlan kéz szövi: mikor küld rájuk vidám,

mikor borús napokat, halandó értelem előre ki nem tudhatja. Nemzeti költők így fejezte ki e nemzeti hitet:

„Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Száz ezrek ajakán.”

Az erdélyi kölcsönös jég- és tűzkárméltó társulat felhívása. (Folytatás). IV. Évi jövedelem-biztosítás oly formán, hogy az évi jövedelem folyóvá tétele, az illető által előre meghatározott idő lefolyásától kezdve lép érvénybe. Részesíthetők ezen biztosítási ághban új szülötteken kezdve 80 évesekig. Például: egy 60 éves egyén, ki tőkéje kamatjából él, minden 100 forint betétel után, azonnal folyt ki kezdő 9 ftrt 46 kr évi jövedelmet kap élete fogytáig; ha csak hat év múlva kívánja, hogy az évi jövedelem kezdődjék, akkor 15 ft 35 krt, ha pedig 12 év múlva, 29 ft 50 krt kap évenként sat. Ha valaki 100 ftrt évi jövedelmet akar biztosítani, bizonyos számú évek lefolytatától kezdve haláláig fizetendő, az így teheti, az életkorhoz képesti táblázat szerint (a táblázatok a felhívásban közre vannak adva). Az előbeosztottakban kijelölt ezélok sikeresebb előmozdítása tekintetéből egy biztonsági tartaléktőke alakítandó a következő terv szerint.

1. S. Ezen társulat tagjai, hogy intézetüknek különböző biztosításai ügyféltárhöz képest, a lehető legnagyobb biztonságot létesítsék, másfelől ez idő szerinti tagjait — az intézet közhasznu irányából kifolyólag — még most részesevé tegyék azon javadalmaknak, melyeket csak évek múlva élvezhetnek, mikor az eddigi tartaléktőke kívánt magasságát el fogta érni, feladatukul tűzték ki, szabad akaratjukból, az alább következő feltételek alatt egy előlegezési vagy biztonsági tőket alakítani egy millió aust. ért. forint erejéig, mely 10,000 darab előlegezési jegyre oszlik, minden egyes jegy száz forint aust. ért. képviselvén. Az előlegezési jegyek számtani rendben 1-től 10,000-ig folyószámmal jegyezvék.

2. S. Minden, ki ezen biztonsági tőke alakításában részt kíván venni, akár a társulat igazgatóságához közvetlenül, akár a hozzá közelebb eső társulati ügynökséghez egy részvételi nyilatkozatot ad be, melyben neve, lakhelye, a kívánt előlegezési jegyek száma, s a befizetés szándékát módja (3. §.) tisztán kijelölendő a (7. §.) határozott előpénz mellékeltevék.

3. S. Az aláírt öszveg befizetése történhetik: a. akár egyszerre és előre, mely esetben a résztvevő 15% kamat visszatérítést kap (ugy hogy 100 forint helyett csak 85-töt fizet) vagy pedig b. öt év alatt évenkénti négy részletben, minden évnegyed elején. (Folytatjuk.)

Nagybánya, jul. 24. 1860. — Hazai művelődésünk összes menetében a kölcsönösen egymásraható tényezők egyike a magyar zene, mint kiegészítője a gondviselés által reánk bízott azon kincsünknek, melyet emelni és nemesíteni végzet-szerű kötelességünk, miként akadémiánk sárospataki követje a minap jeles köszöntőjében mondá, mintha mindnyáján neki gyóntunk volna.

Az teljesíti híven e végzet-szerű kötelességet, a ki minden kedvező alkalmat felhasznál arra, hogy a nemzetnek ezen közkincséhez mindenki hozzáférhessen, attól illetve szend-ergő jobb tehetsége fejlődésnek indulhasson, és érezze kiki lételének azon sulyát is, melyet mint a nemzettestnek tagja nyom.

Hogy mennyire volt képes bennünk ez érzést emelni és felfokozni Reményi az ő bűvös hangszereiből majd szívhez sugtós édes hangokkal, majd szikraként pattanó futamokkal e hó 20-kán adott hangversenyében, nekünk emlékeztetés marad mindenkor és mindenkinek, mert jól esik a kebelnek a lanyha közélet utérének vidorabb lüktetéseiből életerősből remélni.

Széchenyi-ligetünk kivilágítva fogadta az idegenektől felélenkült közönséget, mely a legkevésbé sem hangzatos nyári tánczeremben kíváncsi hangulatban várta az angol királyné solo-hegedűsének játékát. S midőn a művész fecskéjét elröpi a kedves hazai dal szárnyain oda az önkint nyiladozó szívek mélyebb rejtekébe: egymásra hatott zenész és közönség a lelkesedésben, és még azokat is magával ragadta, kik a tudókos parókat keresték volna inkább a művész fején, mint a kigyuladt magyar lélek röpködését a felett, s inkább látni vágytak a ki-mért hangtűn feszes uralmat a működő tagok felett, mint a magyar érzelem szabad fellengését a lélek tükrén.

Reményi nem hordja mysticus tokban hegedűjét, nem kőfaló (S), hanem mint a dűserű népköltő fennhíázó odák helyett apró danákra váltja fel gazdag tehetségét, hogy emelje és nemesítse a mi népies szép van a legalsóbb osztály ajakán, és felragadja magával a magasabb légkörbe az egyszerű de változatlanul magához bü népérzelem gyöngyeit. Oh drága gyöngyök ezek, melyekért Petőfink buvárkodott, drágább ama csizolt gyémántoknál, melyek szabályosra köszörült jegecein át hideg, ha szép fény is csillog.

Alólrít Dózsa Dániel korszerű „Szózatát” szavallta, Beale ur kitűnő szabotssággal zongorázott, és Thaisz ur népdalokat énekelt. A hangversenyt tánc váltá fel; mi alatt az est hőst a vacsoránál főtiszt. S. J. prépost ur rövid, de igen jeles beszédben köszöntő fel, melyben Reményinek nevéből gyönyörű változatokkal a legszebb közszórt fonta a művész és hazafi halántékára, ki feleletében saját kifejezése szerint ohajította, hogy tündöklőjön a magyar nevezet külföldön is.

Légy hazánknak rendületlenül híve oh művész!

Pap Zsigmond.

× Ujdonságok.

* Kormányzó hg ő magassága folyó hó 25-ke óta városunkban mulat, s a lóversenyeket magas jelenlétével szerencseltet.

** Kolozsvár társadalmi és nyilvános életére a lóverseny az idén is élenktől fog hatott. Már a megelőző napokon az ország minden részeiből, sőt a királyhágón túlról is érkeztek vendégeink és ismerőseink. A casinókban, az utcákban, vendéglőkben, színházban, sétatérén, boltokban, mindenütt friss, pezsgő magyar társasági szellem nyilvánult. Aczélpatkó és angyal, szép magyar szó és magyar zene csengett, pan-

gett, zengett minden helyen minden zugban. Valóban ha Kolozsvár e derék magyar város, mindig ily élénk lenne, s az nem csak kivételes esetekben szolgálja jelenlétekenyebb központon soha, se kívánczozhatnánk egyebüvé. Mégis ugy tetszik mintha a tavalyi és tavalyelőtti lóverseny élenkelt lett volna, a minnek oka tán azon körülményben rejlik, miszerint az ugy nevezett saison morte közepette jelenleg sokan távol vannak. Magyarországról is többen jöhettek volna testvér i kézsorításra, mert mi a lóversenyt Kolozsvárt nemcsak nemzetgazdasági, de társadalom-politikai szempontból is figyelemreméltónak tartjuk. E szempont fejtegetésére e rovat tere szűk, s tán inkább is lett volna ennek, ezelőtt egy pár héttel ideje, aztán akkor is nem annyira a mi, mint inkább e szakba, s a specialis viszonyokba jobban avatott egyéneknek, tán a lovaregyleti titkárnak lett volna feladata; de legyen szabad legalább annyit megjegyeznünk, hogy jövőre nem artana tán a határnapok előtti hetekben a közügyemet hirlapilag többször foglalkoztatni, mint eddig történt. Ha a lovaregylet, a melynek ez ügy már is sokat köszönhet, részletesebb tájékozások, a köszületek előleges közlése, az ügyállás, sőt némely kiállítások és előrepilantások, aféle bizalmas, érdekléresztő, a lóverseny természet és céljával közelebbről megismerkedtető közleményeket bocsátna közre népszerű módonban s mindig a maga idejében, bizonyára csak feladatának komoly felfogása szerint járna el. Mindenesetre szükségesnek látszik, hogy a nálunk még új intézmény természetéről, s komolyabb irányáról a közönség jobban felvilágosítottak. A lovaregylet titkára által tán több zajt is üthetne, a közérdekltséget tán jobban is felingerelhetné, mint egy az utolsó napokban közzé tett s az Erdélyben leginkább elterjedt közlőny szerk-hez szinte utoljára beküldött rövid programmal; nem mintha nem lett volna most is elég szép közönség, hanem hogy az a közönség annál komolyabb felfogással és kíváncsisággal várja a futást. Hány ember van, a ki nem érti, hogy voltaképpen mire való ez az egész futás!? S ha csak néhány volna is, miért ne értenék meg azokkal a dolgot, mikor az egész oly könnyű. Ennyit voltak bátrak megjegyezni. — S most hivatalos és biztos adatok hiányában, a mennyiben eszünkbe jutnak a részletek és tények, közöljük az első és második versenynap eredményét. Először is lehetetlen teljes méltánylunkat nem fejezni ki a lovar-egylet ama szép ajándéka felett, a melylyel a közönséget meglepte. Értjük az új nézőhelyet, a mely 5000 pftba került ugyan, de azlán igazán szép és kényelmes, jó izléssel szerkesztett építmény is! Közöl a bírák tribunja, jobbra, balra páholyok, ezek mögött zártcsékek stb.

I. nap 3 futás történt a) Vadász-verseny 600 ftr. távolság 2 angol mfd, fél fél óra közre ismételve; futott a b. Wess elényi István, „Három a táncz” 6. é. p. kanczája és id. gr. Teleki Domokos Cato n. p. méne, amazon lovar gr. Bethlen Sándor, ezen gr. Bethlen Domokos; az első futásnál Horom a táncz egy fővel érkezett előbb a pályacélhoz, s ez alkalommal az véletlenül a pályatérrel jobbra kanyarodván, gr. Bethlen S. a ki erre nem lehetett kézen, az egyensúlyt elvesztve, bár rop-pant erővel és sokáig tartá fenn magát a ló nyakán, lefordult, de oly szerencsén, hogy sérülést nem kapott; második futásnál Cato nyert, s így harmadszor kellett volna futni, de b. W. lemondván, a dij Catoe lett; b) Császárdij 500 arany; távolság 3 1/2 a. mfd, futott gr. Bethlen Ferencz Little Polly n. 4. é. p. kanczája és gr. Wenckheim Rudolf Doboz n. 4. p. méne, s ez utóbbit elvitte a dij. c) b. Józseka Sámuel dija, tsizetlet-dij; 2 mfd; futottak négyen, elnyerte gr. Bethlen Sándor „Gyuri”-ja gr. Szapári Ivánnal. II. nap a) Császárdij 300 arany; távolság 2 1/2 mfd; futottak ifj. gr. Bethlen Sándor Cotillonja 4. é. p. k. és b. Wesselényi Ferencz Judithja 6. é. p. k. s utóbbit nyert. b) Ugrató verseny 50 cs. arany, 2 mfd 8 akadálylyal; futott gróf Bánffy Béla „Ficzók”-ja, ugyanannak „Maró”-ja és gr. Teleki Domokos Lédája, nyert az első. c) pony-verseny, 1 mfd; futott b. Wesselényi József „Asil”-on 5. é. sz. k. ifj. gróf Bethlen János Cartagon, id. és ifj. gr. Teleki Domokos 5 éves szürke méne, az első nyert, ifj. B. J. a nyeregbl legrugult de szerencsére esése nem volt veszedelmes. d) eladó kancza-verseny 1000 ftr, 2 mfd, futott Szilvási Miklós „Vihar”-ja 4. é. p. k. s gr. Szapári Iván Weit Rose-ja 8. é. p. k. a dij elvitte utóbbit. Az idő mindkét nap kedvező volt, a gyp jó, habár neve most is várostól.

** Tyhű teringettét, az volt ám az igazi magyar nóta! Ajhaj, még most is viczkándozik a szívem belé! Mikor sirni bűgni kezdett, kicsibe mult, hogy nem sirék én is, mint egy gyerek! Nem hiába, magyar huzta, a ki (bár nincs bajszá neki) nemcsak nyuzta. Ajhaj! szomorú a magyar nóta, három-száz esztendő óta és aztán — izé — részeg vagyok, de nem börtöl, haem a Reményi vonójától. Soha mig a világ, soha mig a világ... Hüm, hüm!... Éljen a magyar — — — szabás! Beh szépek voltak azok a magyar leányok, magyar asszonyok, magyar férfiak! Az isten áldja meg őket, hogy kívül belől jó magyarok, szépek lettek! Az már aztán nemzeti színház volt! Magyar művész, magyar hallgatóság, magyar nóta, magyar ruha! Még Paris is (az első függönyön) vidámban látszott nyújtani a szépség almáját Venusnak, a kinek (közbe legyen mondva) nem ártana már egy mentőt pingáltatni, mert igen nagy deshabillée-ban van — vagy harmincz év óta szegylli magát a n. é. publicum előtt. De ez mit tartozik ide? A Reményi hangversenyéről van szó, ugy-e, arról kellene ítéletet mondani! Ítéletet mondani? Hm! Ítéletet mondani a Reményi játékaról, ezt kívánják önök? Eh bien, mi azt hisszük, hogy Reményi nagy művész, a kit az angol királyné nem hiába választott magán hegedűsének, a mi elég irigylendő állás, de szomorú az, hogy szegénynek nem szabad se bajszat viselni, se pipázni. Bizonyos az, hogy ha Reményi nem lenne nagy művész, ama praktikus nemzet királynéja ingyen nem fizetné, ha mindjárt arra ajánlkozna, hogy inkább a szemöldökét is leborotválja. Az ő mosolygó ajkainak bajszatlan mivoltában nem kell tehát megbortráknózní, mert az művészi nagysága angol legfelsőbb elismerésének bizonyítványa. Hogy pedig nemcsak nagy, de magyar művész is, nó azt csak eléggé megmutatta mult szeredai hangversenyével! Igen, igen, de hát mit hegedült?... Eh uram isten, hát azt hegedült, hogy „Éljen a magyar!” E genialis rövidséggel, a melyet tőlünk a világ minden referense irigylhet, ugy hisszük a leghívtebben jellemeztük a Reményi vonóját.

* A tegnapi nap eddig szokatlan emlékek napja lesz. Reményi játszott a színházban másodszor, a mely fulladásig töm-volt; még a színpad is néző helylyé alakítva, a színház ug-

nézett ki mint egy nagy terem, telve a legragyogóbb (hogy ne, hisz nőink mind magyarban voltak) közönségtől. Reményi ismét oly elragadólag játszott mint a mulktor, s a szünni nem akaró is méltóságok közben egyszerre Salamon s még néhány népművész társaságában a színpadra lép, s elkezd egyike azon édes bús erdélyi melódiáknak, a melyek román atyáink ajkán élnek. A közönség oly tapsviharral felelt, a mely miatt folytatni is alig lehetett a zenét, s a taps és éljen viharában a következő vers özönl el a színházat:

Művész, kinek bűvös vonóján
Nagy érzések világa él,
Te két rokon neizet szívében
Egy drága hűt megpendítél!

Két nép, kiket közös veszélyben
Tíz századvé meghordozott:
A korsellem hívó szavára
Testvérileg kezét fogott.

Művész, kinek merész vonója
Keresztül jár velőt, kebelét,
Testvérilésünk szent szavában
Dalod legszebb viszhangra lelt!

Este a komlókertben a zenekar felváltva magyar és román melódiákat játszott, s a két nemzet tagjai több lelkes pohárköszöntésben igyekeztek kifejezni azt, a mit a világ már úgy is tud, hogy a magyar föld csak nyelvében különbözön nemzetek hona, de a nemzetek czélja, érzelme és törekvése a HON BOLDOGSÁGÁRA NÉZVE — EGY. A szónokok egyike ivott a derek szász nemzetért is, a kivel annyi jóban roszban osztozánk. De jövőre tán bővebben szólhatunk ez emlékezetes napról.

Folyó hó 26-án tartott meg a városi redout termében a már jó előre hírt, s lapunkban is közzé tett lőtenyészű és versenyegyleti s fele részben a nemzeti színház alapítóje nevelésére intézett táncos bál. Maga a táncszestély a legfényesebbek egyikeként mondható, ha szintén nem is a legnagyobbszámú gyűlt össze a mulató közönség. A magnásikar itt is fényesen képviselte ügyességét; számosan jelentek meg a táncszestélyre a nemzeti rendből is. S mi legkedvesebb volt léleknél és szemnek, a tánczóld urhölgyek oly feltűnőleg jól néztek ki az egyszerű és minden cziczoma nélkül is kedves és szép női magyarlótyban. Egynek okát azonban nem bírjuk felgöngy, t. i. a polgári osztálynak ez estélyről visszavonultságát; holott eddig ott, hol csak valamit a közügy érdekében tennie kellett, városunk polgárságát mindig díszlenni láttuk. — Ez estély alatt Pongrácz testvérek jeles zenekara mulattatá a jó kedvű közönséget; egy pár francia nyegyes és polkán kívül a többiek mind csardások voltak, s ez utóbbiak a sűrűn hangzott, „hogy volt hogy” szóra nemcsak háromszoroztattak, de több ízben és folytonosan ismételtettek is.

Vendéglőseinknek soha se volt ily bő aratásuk, de Salamon bandájának se, mert a mult csótörtéki komlókeri reuinióban a tányért Reményi hozdotta körbe; a két Salamon „erdélyi bucsú” színmű szerzeményével elragadt. E szerzemény alapját román dal képezi. Reményi megígérte, hogy hangjegyekre teszi.

Mocson f. hó 23-án egyszerű és több tekintetben nevezetes Széchenyi-ünnep ment véghez, melyen nemcsak a környékbeli értelmiség roppant számmal volt képviselve, gróf Beldi Ferenc és b. Kemény Gyula vezetése mellett, hanem a vidék román népessége is testvéri indulattal sereglett össze, hogy saját egyházában hozza meg a közös hon nagy fiának a hála és emlékeztet adóját. — Ily értelemben a szomszéd novai görög egyesült lelkész szép fel fogása, s nemzetünk iránti hő rokonszenvű áradó jeles beszédet tartott.

A magyar és horvát nemesség magatartásáról a „Forschrift”-ben olvassuk: „Zágrábból tudósításokat kaptunk, melyek azt bizonyítják, hogy a horvát nemesség többsége a magyarral kezelt fogott. Amazok sorából egy küldöttség jelent meg a bálnál; a beszéd, a melyet báró Rauch tartott, s az arra következő körülmények eléggé bizonyítják azt. Mindez nemcsak pillanynyi hangulat vagy inspiráció következtése, hanem — legyenek önök meggyőződve — minden egy jól meghánytvetett terv szerint intéztetik.”

Pest, jul. 20. éjjel. A „Wr. Ztg.” jelenti: „9 óra után Székács sup. laka előtt egy gyülekezet csoportosult, s a „Szózatot” éneklé. Egy rendőrtiszt néhány rendőrről szótosszalát a tömeget. Erre az országuton tömeges összecsoportozás kezdődött. Egy fegyveresen megjelent rendőrtisztet kigúnyoltak, minek következtében a katonai rendőrségnek nagyobb számmal kellett közbe lépni, hogy az utcát szabadba tegyék. Egy óra múlva a rend ismét teljesen helyre lőn állítva. (Ezen nyugtalanságok 21-kén és 22-kén este ismételtettek.)

Szent-István ünnepét az idén oly fény és pompával készülnek Pesten megtartani, a milyen egy országos nemzeti ünnephez méltó. Minden vallásfelekezet részt fog venni, s az ország minden vidékéről készülnek a budai várban tartandó szent menet nagyszínségét emelni. A főurak nagy számmal, s ragyogó díszruhában jelennek meg. A sz. menetet valószínűleg a hercegszék vezeti.

A „P. H.”-nak Bécsből jul. 20-kán írják: „Helyesnek tartjuk azoknak a nézetét, kik a legközelebbi legfelsőbb kézirat s a telepízi fejedelmi utazás közt összefüggést keresnek. Poroszország kormánya ugyan is előre láthatólag, az őszinte és tartós közönség biztosítására föltételeket tűzend ki. Szek közt kétségkívül legelső és legfőbb leendő belpolitikai alakulás, mely legalább is a porosz intézményekkel homogen legyen. Erre mintegy első lépés gyanánt tekinthető a motu proprio kimondott onkorlatozás a pénzügyekben. S úgy látszik, a tőzszerék eléggé politikuskok, hogy e határozat horderejét megmérni tudják. Az első benyomás alatt az a gio kissé leszállott, habár tartható, hogy a kulviszonyok miatt utóbb az ismét fel fog szökkeni. — Arról azonban megvagyunk győződve, hogy azon perczen, midőn a magyar birodalmi tanácsosok nézete határozatát emelkedik, az a gio teljesen vagy legnagyobb részben elenyésznek. — Felsőbb engedély folytán Pozsonyban ismét politikai magyar napilap fog megjelenni. Szerkesztője Samarjai Károly.”

Az angol királyné kopusa tétől talpig magyarba öltözött — Pesten.

Valahára tehát megtudtuk: ki a bukaresti magyar színészek képviselője s egyszerűs mind e vállalat alapító-

ja! Erre pedig egy névjegy tanított meg, a melyen ez áll: Jean noble de Mirce, fondateur et représentant de la troupe nationale hongroise pour la saison d'été a Bucarest. Csak már azt is szeretnők tudni, mennyi tréfa és mennyi komoly e dolgan?

Londonban egy lap meleg szavakkal ajánlja az Anglia és Ausztria közt kötendő kereskedelmi szerződést, a melyet jobbnak állít a francziánál. Azt mondja: Anglia fontos czikkeket nyerhet Ausztriából, mert: lenet, kender, rongyot, épületfát, fagygyut, lenolajat stb., s cserébe selymet stb. adhat. A kereskedelmi viszonyoknak, — mondja e lap — nincs közük az államok politikai rokon- és ellenszenvéhez. E czikk annyiban érdemel figyelmet, mert az említett nyerstermények különösen a magyar föld termékei.

Xantus János Amerikában élő hazánkfia egy leveleiben, a melyet Győrben lakó anyjához intéz, a magyar ruháról ezt írja: „a magyar ruhák divatbajóttén örülök. Ez is csak valami legalább, noha a hazafiságot én soha se tekintem ruhában, de tettem. A ki 1000 forintot költ aranyos magyar ruhára, sokkal okosabban tenné, ha csak 200 frtot költene, s adná a 800-at jótékony nemzeti intézetek fölségelésére, vagy tudományos czélokra, melynek aztán sokkal több hazafiai látszaja lenne mindenestire.”

Az iparszellem és hazafiság karöltve lépett föl Pesten azon vállalkozásban, a melyre bizonyos Kovács János engedélyt kért. Ő tudakozó intézetet akar állítani, a melynek fele hasznát hazafi czélokra szánta.

Nagyszombat városában is alakul kisegítő pénztár. Az ottani polgármester közelebből felszólítja a helybeli egyület, hogy az ügyletrendet küldje meg. Csak az erdélyi városokban nem találkozik ember, a ki jó a ügy élére álland!

Páris és Bécs közt a jövő hótól kezdve életbelépnek a gyors személyvonatok. A ki Bécsből reggel 7 órakor indul másnap este 8 óra 45 perczkor Párisba érkezik; az ut tehát 38 órát tart.

Lengyelországban a dohányegyesedárúság helyett kiserletképpen a dohány-adót akarják behozni hat évre.

Bécs, jul. 21. Mnt értesülünk — írja az „Ö. Z.” — Ö felségét a császárt Rechberg gróf, s a porosz regensherceget Schleinitz ur fogja kísérni. Ezenfelül a császár katonai kíséretében Ö felségének két tábornoki hadsegédje, tszgy Crenneville és Coudenhoven grófok lesznek jelen. Ö felségeinek Teplitzben lőttük alatt még a szász és bajor királyok is — ez utóbbi jelenleg Grafenbergben van — vártnak oda. Hogy a württembergi s hannoverai királyok is — mint ez szintén hallatszik — Teplitzbe menendnek-e? még bizonytalan. Ö felségeik Teplitzben, hir szerint, három napot töltenek, s császár Ö felsége 29-én fog Bécsbe visszatérni. A császári udvari szolgák személyzetének egy része tegnapelőtt s ma utazott el Teplitzbe.

Mai számunkkal megyen egy aláírási ív ily czimű folyóíratra: Keresztény Magvető.

N.-Váradipiaczi ár: július 17-dikén. Tiszta buza 3 frt 20 kr., 4 ft — kr. — Egyéb buza 2 frt 60 kr., 3 ft. — Rozs 1 ft 70 kr., 2 ft. — Árpa 1 ft 20 kr., 1 ft 40. — Zab 90 kr., 1 frt. Török buza 2 ft., 2 ft 10 kr. — Marha hus fontja 16 kr.

K.-Fejérvárt, jul. 14. Tiszta buza 3 frt 94 kr. — Egyéb buza 2 ft 85 kr. — Rozs 1 ft 71 kr. — Zab 1 ft 36 kr. — Török buza 2 ft 71 kr. — Marhabus fontja 12 uj kr.

Politikai hírek.

Páris, jul. 21. A törvényhozó testület ülései bezárattak. Grandguillot, a mai „Constitutionnel”-ben megjegyzi: Senki sem fog csodálkozni, midőn meghallja, hogy közelebb francia csapatok szállítatnak Szíriába. Franciaország nem csupán a francia érdekeket fogja védeni, de Europa közös ügyét. „A kereszvények léteztése keleten a párisi szerződés aláírói által biztosított. A kezdeményezés, melyhez nyulunk, kötelezettségeinknek hű teljesítése. Azon aggodalom mellett, hogy Törökország nem eléggé hatalmas, a keresztények sorsa egy bizonytalan eljárás esetlegeségeire nem bízható. Hogy Franciaország cselekvőleg készül föllépni, az a szultán s a többi hatalmak egyetértésével történik.”

Páris, jul. 23. A tegnapi (22-diki) Moniteur, következő felvilágosítást közöl a szíriai ügyekről: „Franciaország javaslata a nagyhatalmak részéről elfogadtattak. Anglia, elvén határozva, hadihajóival közreműködni, egy hadtest küldésében, mely egészen vagy mégis nagyobbbrészt francziákból fogna állani, beleegyezett. Ausztria és Oroszország hasonló értelemben nyilatkoztak. Schleinitz báró éppen az imént vette a hercegszékens utasításait. Egy választmány fogja az interventio lényegét és tárgyát megállapítani. Még csak a porta hozzájárulása váratik.

Páris, jul. 20. Hallomás szerint az egyiptomi alkirály, Anglia tanácsára, seregét a porta rendelkezésére ajánlotta föl.

Még legtávolabbi előjelek sem mutatkoznak az iránt, mintha Franciaország keleten az orosz politikára alani szándékoznék, s így ezen hatalommal egyesülten Szíriában rendet és biztosságot, egész Európában pedig rendtelenséget és biztossághiányt előidézni akarna. Persigny egymásra küldött a sürgönyöket. Sőt a külügyi hivatalból már egy körjegyzés is menesztelett volna a nagyhatalmakhoz, melyben a legsürgetőbbben, annak szükségére állítatik fel, hogy a vérengzéseknek keleten örökre végevetessék. Mondják a lépésről, hogy az, a brit cabinet tökéletes egyetértésével történt. — A hadügyminiszteriumban egy tervet dolgoznak, mely oda megy ki, hogy előfordulandó alkalommal legott 20,000 főnyi sereget s 5000 ember tartalékot lehessen Szíriába küldeni.

A Szíriába Franciaország részéről indítandó expedíció 30,000 emberre fog emelkedni; a főparancsnokságot egyik marsal Niel vagy Mac-Mahon veszi át. Az előkészületek nagy buzgalommal folynak, de la Roncière le Nourry, a szíriai hajóhad parancsnokának sürgő távirata következtében. A Patrie

teljes helyeslést mond a császárnak ezen „keresztes hadjáratért”, melyet az emberiség javára megindítani szándékozik, s mely szent Lajoshoz vagy 1-8 Napoleonhoz méltó.

Marseille, jul. 23. Parancs adatott ki, hogy Toulonból, Marseille- és Algierből hadcsapatok szálljanak hajókra. Két ezred váratik Chalons- és Toulonból. A tartalék-hajóraj hadi lábra állítatik.

Milano, jul. 21. Az „Unione” 20-ról jelenti: Victor Emanuel ma váratik Turinba, a nápolyi követség elfogadása végett. Toskana önkormányzata rövid idő alatt meg fog szünni. A nápolyi javaslatok fölötti értekezlet, csak La Grecának bevégzett párisi küldetése után fog megkezdetni.

A „Perseveranza” jelenti Palermóból 17-kén: A nápolyi tábor mozgásban van; 5000 kir. csapatbeli nyomul előre. Medici S. Luciában összpontosítja magát.

Messinából jul. 14-kén jelentik u. e. lapnak: Bosco tábornok jul. 14-kén, az 1. 8. és 9. zászlóalj egy 8 ágyú üteggel, lovasvadászokkal, öt napi élelemmel s egyéb készlettel ellátva — eltávozott. Azt mondják: Bosco tábornok Milazzo-ban egyesült a királyi csapatokkal és Medici Potteba visszavonult. A katonák nagy bizalmat helyeznek Boscoban. Messinába az élelmiszerek Nápolyból szállítatnak. Bosco 2000 embert kíván erősíteni, hogy Cosenzhez közeledhessék.

A nápolyi miniszterium kivitte ugyan, hogy a gárda Nápolyból eltávolított, de a király az erősségekbe rendelte őket, tehát oda, honnan a camarillának éppen legjobb szolgálatot tehetnek. Hogy az idegen ezredek eltávolították volna a St. Elmo erősségből, még eddig nem valósult. A „Nord” sürgönye így hangzik: „a király megrendelő a testőrség eltávolítását s az erősségeknek a nemzetőrség kezeibe adását” úgy látszik, nem alapul valóságon. — Az „Opione” a nápolyi szövetséget illetőleg egy czikket közöl, melyben a többiek között ez is áll: „Azt hisszük, hogy eddig még semmi alkudozás sem történt e tárgyban. Ha azonban már nyilatkozatok történtek volna is, a végeredmény könnyen elképzelhető; a nápolyi viszonyokat tekintve, e szövetség alig jöhetne létre. La Masa tábornok, jul. 16-án éjjel érkezett Genuába; utasítása van Garibaldi től, hogy Olasz-, Angol- és Franciaországokat beutazza. Nyílt megbízási levele így hangzik: „Palermo július 13. La Masa tábornok, megbízott általam, Olasz-, Angol- és Franciaországokat beutazni, s ott Szicília számára mindennemű segédesszökök, pénz, fegyver, és hadi hajók beszerzését eszközölni, hogy a kormányok előtt a szicíliai forradalmat valódiságában, melynek egyetlen czélja Sziciliának Victor Emanuel király többi tartományával egyesítése, — tünethetni fel.” — A nápolyi gőzösök nem mernék kifutni a messinai kikötőből. Azon élelmiszerek, mik a városba érkeznek, idegen hajók hozzák. Bosco ezredes, ki a nápolyi előhadakat vezényli, már Palermóban is harcolt Garibaldi ellen. Santa Lucia, hol állítólag Medici állomásoz, Messina és Milazzo-val egy háromszöget képez; a szicíliai hadsereg csendesen visszament a helyett, hogy Boscot megtámadta volna, midőn a nápolyi sereg Milazzo felé nyomult, vagy pedig Patti felé, — mely Milazzo átellenében az öböl nyugoti részén fekszik, — visszanyomott? még kérdés. Milazzo, mely most fontossá lett, egy termékeny vidéken fekszik a tengerparton. Közéleben nyírt Duilius egy tengeri csatát a carthagóiak ellen, itt szóták szélylyel Octavius Caesar és Marcus Agrippa hadai Sextus Pompejus hajóeseregét. — Garibaldi főhadiszállása Barcellona-ban van, nyolcz órányira Messinától. Barcellona-tól Patti, melynek 3000 lakosa van, hat óra járás, úgy hogy Messina 14, Palermo pedig Gioioso, San Stefano, Cefalu és Termiasi felé 38 órányira van onnan. Az ut ide igen sok nehézséggel jár. Egy liverpooli sürgöny jelenti, hogy „Ellen Vannia”, angol és több külföldi hajók a nápolyi kormány által lefogaltattak.

Genua, jul. 21. Garibaldi 18-án 5000 emberrel, nem tudni merre, elhajózott. Bészélik, hogy a nápolyi király parancsot fog adni csapatainak — Szicília odahagyására, hogy minden további vérontás megakadályoztassék. Milazzo-nál Bosco tábornok és Medici közt kétszeres összeütközés fordult volna elő, de minden eredmény nélkül.

Nápoly, jul. 20. A királyi testőrsereg egy osztálya a nemzetőrséget „Le az alkotmánynyal” föle kiáltásra akarta kényszeríteni; a nemzetőrség ellenszegült. A király megígérte a testőrök feloszlását.

Azt állítják, — írja a kölni lap — hogy az összes porosz miniszterium újabb időben ismét közeledett volna Ausztriához, sőt Párisban már azt is akarták tudni, hogy Poroszország és Ausztria közt szövetség jött létre. A mostani körülmények között Poroszország és Ausztria közt egy szövetség a legkülönbözőbb eszmék közé tartozik. Ha két hatalom szövetséget köt, e kötésből mindegyik bizonyos hasznót remél maga számára. De mily előnyöket nyújthatna most Ausztria Poroszországnak? Ha Franciaország Németországot megtámadja, nem kételkedünk rajta, hogy Ausztria a legbiztosabban igyekeznék fog betölteni a német szövetség iránti kötelezettségét, mert ha szövetségi hadiilletéket ekkor megtagadná, természetesen, maga magát zárná ki a német bundból, és Poroszország e percztől kezdve, egyedül feje volna a német szövetségnek. A jóakaratot tehát feltehetjük Ausztriánál, és Poroszországnak nem szükség áldozatokat hoznia, hogy e jó akaratot erősítse. Kétségesebb dolog azonban, valjon Ausztria képes lesz-e csak a német szövetség iránti kötelezettségeit is betölteni, arra nem is gondolván, hogy még azontul is terjeszkedjék. Ausztriának Franciaországgal haboruja, jelszó lenne, Olaszországban a fölkelésre, s felkelés mindent igénybe venne, mit Ausztria jelen pénzügye és hadserege mellett saját védelmére kiállhat.

Belgium. A belga senatus f. hó 20-kán állapítja meg azon feliratot, melyet fejedelméhez, uralkodásának 29-dik évfordulóján intézni elhatározott. E felirat telve azon önérzéssel és nemes lelkesedéssel, melyet a szabad intézmények és nemzeti jólét kelthetnek csak fel, és akkor is olyan népből, mely magára és uralkodójára méltán büszke.

Miért oly kedvesek előttünk intézményeink? — mond többek közt e felirat — hogy vertek oly mély gyökeret földünkben? Mert teljesen megfelelnek a nemzet erkölcsie és jellemének; mert Belgiumban a szabadság nem idegen és új áru; büszkén találunk azt beírva régi chartáinkban s alkotmányunk bizo-

nyos tekintetben csak pótoló őseink művét, magába fogadván minden egyéb szabadságokat, melyek a mai társadalom szükségeltetik. Mintha e szavak harsogása csak viszhang lenne. Múlt a tanulmányra, hogy lehet a nemzeti érzelmet ily frissen, az intézményeket ily hűven megőrizni? Felelet: „A népek jölete és szabadsága a leghatalmasabb gát a politikai és társadalmi felforgatások ellen; s a népek szeretete és halála a legszebb jutalom azon bölcseségért és kitartó törekvésért, melylyel a jölet és szabadság felett őrködik.“

— Pera, jul. 6. A szerb küldöttség, mely hónapokig eredménytelenül várt, végre kapott választ a portától. A szerb követelések mind elvették, s a küldöttség most Szerbiába visszautazik, hogy ott jelentése által a törökök elleni hangulatot még jobban elkeserítse. Feltűnő, hogy a portának, jelen válságos helyzetében, volt bátorsága ily válasz adására, s valóban hinni lehet, hogy ily fontos ügyben valamely idegen hatalom sugallatának engedett.

Ujabbak. — Nápoly, jul. 23. A királyi hadak Messinából, Milazzóból és Szirakuzából kitarodtak. A hadak gözösökön törnek vissza.

E szerint tökéletesen való tényként áll előtten, a mit az imént nagy tamaskodva fogadánk: egész Szicília ki van ürítve a nápolyi királyi hadseregétől, Garibaldi az egész szigetnek ura. Hogyan történt ez: vajon a Bosco és Medici közötti, már említett összeütközés következtében-e, vagy más okok indították a királyt ezen hősies eltökélésre, e perczig még nincsen tudva; csak annyit lehet ezen visszavonulástól határozottan következtetni: Messina őrsége nem adhatá magát át többé azon reménynek, hogy az erődöt sikeresen védelmezheti. Már július hava közepén a tenger oly háborítlanul állott a dictátornak rendelkezésére, hogy a hajók jöhettek, mehettek, mintha nem is léteznék többé nápolyi flotta. Így Palermoból jelentik azt is, hogy a Medicinek küldött erősítés nem a nehéz járú északi partokon, hanem a tengeren érkezett rendelkezése helyére. — Hogy Garibaldi maga jul. 14-én Messina előtt lett volna, most valótlannak bizonyul be, ő Medici tőknak 2000 ember erősítést küldött volt St. Luciába; ezen hadtestnek a táborba való megérkezése adott volt hihetőleg alkalmat azon hírre, hogy a dictátor már személyesen megérkezett Messina elé. — Palermói tudósítások szerint Garibaldi e pillanatban mintegy 30,000 főnyi hadsereggel rendelkezik. De ezenként érkeznek

az önkéntesek, még az amerikai egyesült államokból is jött erőt, s New-Yorkban Washington legio alakult e célra.

— Nápolyban átkozott csebul állnak a dolgok. A nápolyi követség nem titkolja kormányának kétségbeesett helyzetét. A nápolyi királyi rendkívüli követje de la Greca kerekén kimondta Napoleon császár előtt: el vagyunk veszve, ha a hatalmak be nem avatkoznak Garibaldi ellen. Szórol szóra szavakat mondta, természetesen nem magyar, hanem olasz vagy francia nyelven, de azért elég magyarul. Önként érthető az, hogy Franciaország Garibaldi ellen semmit sem teend, s őt pályafutásában sem fogja feltartóztatni. Turinban némi congressus látszik alakulni orosz, francia s más diplomatai személyiségekből. Egyébiránt Garibaldinak rögtön kiszállása Nápolyban nagy-frissen kettémetszheti a Nápoly s Turin közti alkudozások fonalszárait. Egy geuuai hír már azt is tudni akarja, hogy a nápolyi szárazföldön már ki is kötött.

— Napoleon császár az olasz forradalommal szemközt, ugylátszik, a hozzá férkezhetetlen kíváncsian játszaná. Mint Párisból jul. 24-ről távirják: „Cataldo, Garibaldi küldötte, Napoleonnal s Thouvenel-nel nem nyert kihallgatást s a nélkül utazott vissza, hogy Garibaldi levelét átadhatta volna.“

— London, jul. 24. Az alsóház hétfői ülésében Russell lord kijelenti, hogy Angolországunk semmi kifogása sem lehet az ellen, ha Európából hadak küldetnek Szíriába. Angol, Franciaország, Ausztria, Porosz- és Oroszország között, ugymond, egyezmény iratott alá. Mi tevő lesz a fényes kapu, még nem tudni. — Palmerston ajánlja, fogadják el a bizottság jelentését az ország védelméről, mely tizenegy millióba kerülne.

— A francia kormány a Szíriába avatkozást illetőleg párhuzamosan s egy időben vitte egyfelől a katonai készüléket, másfelől az európai nagyhatalmakkal való alkudozásokat. Hogy ezen alkudozások már czélt értek, és egy, Francia-, Angol-, Oroszország, Ausztria és Poroszország közötti egyezmény aláírásán végeztek, azt a legújabb, jul. 24-ről kelt londoni sürgöny jelenti. — Mielőtt azonban ezen eredmény el lett volna érve, a császári kormány mára meghíváshoz, melyet az európai nagyhatalmakhoz a közös föllépés iránt intézett, a Reuter-féle háló egyik londoni sürgönye szerint azon nyilatkozatot csatolta, hogy Franciaország a maga részéről humanisticus hivatásához hűtelen soha nem lesz, hanem rögtön expeditiót fog utnak indítani.

A készülétek ehhez képest, dacára a szultán levelének, dacára Anglia lebeszélésének, melyet hir szerint Persigny

ur is támogatott, s dacára Thouvenel ur azon állításainak, melyekkel a tudakozókat porosz lapok állításai szerint az ellenkezőről biztosítá, rendkívüli erélyvel folytak Toulonban, sürgetve a Párisból küldött rendeletek által még inkább; s a tudósítók legnagyobb része 8—9000 emberre becsüli az első ki szálló hadtest erejét, mely állani fog 2000 főnyi tengerész-gyalogosból és egy 6000 főnyi dandárból, a mely a chalonsi táborból kerül ki, s három gyalogezredből, két üteg tüzérségből és három század lovasból van alakítva.

Ezen első csapatokat nem Trochu osztálytábornok fogja meg vezényelni, hanem az „Opinion Nat.“ szerint Beaufort d' Hautpoul dandártábornok, a kit keleti helyismeretén kívül, ugy látszik, Napoleon hg ajánlott e célra, mint a kinek szerinte ezen elégtétellel tartozik a császári kormány azért, hogy az olaszországi hadjáratban a Toskanába küldött otodók divizio vezényletével lévén megbízva, s a villafrancai béke által a tettek teréről leszorítottatott. Trochu tábornokról azonban, mint egy később elindított másik hadtest parancsnokról folyást kérdés van; a midőn e nagyobb mérvű expeditió főparancsnoksága csakugyan Mac-Mahon tábornokra fog bízni. — Osmont tábornok ezredes már jul. 20-án elment Beyrutba. A „Patrie“ azt mondja, hogy jul. 21-ig még nem indultak csapatok Toulon felé, hogy ott hajóra szálljanak. — A tengeri ut a szíriai partokig egy hétig tart; Beyrutól Damaszkusz az ut ötven órába kerül; megfogható tehát, hogy Franciaország siet.

— London, jul. 24. A „Morning Post“ írja: Habár a maroniták s druzok közti békekötés időelőtti is, a török haderő remélhetőleg elégséges lesz a druzok megfékezésére. A porta nem egyezend bele a francziák általi beavatkozásra. Szíria megszállása különben végtelenig tartana a tengereni segélynyújtás elég.

— Bécs, jul. 24. Császár Ö Felsége d. u. 4 1/4 órakor a lakosság nagy örömrádalala közl Teplitzre érkezett.

— London, jul. 24. A „Times“-nek írják Nápolyból: A szárd király levélileg tudatni fogja Garibaldival azon akaratát, hogy a nápolyi szárazföldet ne támadja meg. Nápolyban tíz rendőrségi egység meggyilkoltatott.

Bécsi híre. Jul. 25-kén: Nemzeti kölesön 79.90. Metalliques 5 pcentes 70. — Urbéri papírok: magyar 73.25. erdélyi 69.25. Bankrészevény 843. Korona 17.45. Cs. k. arany 6.06 1/2. Ezüst 26.

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DANIEL.

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

(1026)
Szám 3730.—1860.

Csöd hirdetés,

Folyó év márczius 17-ről 3487/121 számok alatt kelt magas cs. kir. helytartósági rendelkezés alapján, a járási Erdősz-állomás betöltendő, mely 400 új forint szolgálati fizetéssel, 100 forint lőtarissal, 20 forint irodai segítséggel és lakással Kovácsnán egybekötve van.

Ezen állomás betöltése iránt ezennel csöd hirdetteik. A kedvelők formaszertint készített és alapított ebli kérvényeiket jelen év szeptember 20-dikáig ide beadják.

(1028) (2—3)
A kolozsvári cs. kir. megyei törvényszék egy a gróf Bánffy József hagyatékához tartozó, s 450 o. é. forintba becsült arany szelencze szabad elárverezését megengedvén, e végelt 1860 aug. 9 ke d. o. 10 óra tüzetik ki határidőül miről a venni szándékozók azon megjegyzéssel értesítettnek, hogy az arany szelencze az itteni hivatalnál és csak a kiküldési áron felül rögtön készpénz-fizetést mellett fog átbocsátatni.

Kolozsvárt, jul. 12-én, 1860.

A cs. kir. megyei törvényszéktől.
Oechsner.

NEM HIVATALOS.

(1034)

Előleges vásári jelentés.

Különösen érdekes a

S Z E M Ü V E G E T használóknak,

stuttgarti és müncheni gyártmány.

Alólírottak tisztelettel jelenik a t. cz. közönségnek, hogy nagyszerű s nagyválasztékú

optikai aruraktárunkkal

ide megérkeztek, és bátorodnak a t. cz. közönség figyelmébe e következő tárgyakat ajánlani, u. m. a legfinomabb svájci csövegből készült szemüvegek és lorgnetteket, melyek a szemet mindig egészséges állapotban tartják, ugy szinte szürke és kék üvegből, melyek a szemet a szürő világossággal ellen védik; s továbbá finom szemüvegek t (Lünette invisibl), láthatlan környezetű papaszemeket, melyek könnyűségükre és tartóságukra nézve kitűnők. Fehér és fekete színű házi látszóveket a legfinomabb acromatcus üvegből, távcsöveket, tábori és vadászcsöveket, svájci rajszerket vizmértékeket, zseb-, osztó-, százas és czéruskörzőket, mértékeket, angol utazó-papaszemeket nap, hó és por ellen; egyszerű és összetett nagyító és mindenféle kézüvegeket (Loupe); irányítók, napórával és a nélkül: lég-, s mindennemű hőmérőket; bor-, szőrp-, lúg-, sör-, ecet-, és tejmérlegeket; légmérőket (Temperaturwaagen) s czukormérőket (Sachcharometer) fonalszörzőket a vászón, róhához, melyekkel a gyapot a czérnától megkülönböztetni lehet; s több e szakba vágó tárgyakat a legújanyosb arakon.

Stereoscop-plastikai képek, a hozzávaló készülékekkel együtt, a világ legérdekesebb tárgyait tartalmazva nagy választásban kaphatók.

Miután a nagyérdemű t. cz. közönségnek az eddig irántunk mutatott részvétért köszönetet mondunk, reméljük, hogy mostan is, rövid ittlétünk alatt több megrendeléssel tisztelend meg.

☞ Szemüvegeinket, csak a látómerővel (Optometer), az illető szemén, tett próba után kézbesítjük a tulajdonosnak.

Eladási helyiség a piacon a sátorban a főörtányával szembe.

Hatschek D. és társa,
engedélyezett optikusok.

Főraktár Pesten, szervitár 2. sz.

(1020)

Árverési hirdetés,

(3—3)

mely szerint a k. monostori cs. kir. alapítványi uradalomhoz tartozó:

1-ször kolos-monostori vásár-vám szedési jog	42 ft 24 kr első kikiáltással.
2-ször A Kolos Monostoron lévő vámbáz	38 „ 15 „ „ „
3-ször A kolozsvári fiskus házbán lévő eddigelő Mannó Antal ur által haszonbérbe birt birt pincze, raktár, faszin és házhiuval együtt	457 „ 37 „ „ „
4 szer A jelenleg Meskó Antal ur által birt szeglet birt és raktár	666 „ 19 „ „ „

Es végre
5-ször Ugyan az említett fiskus házbán második emeletben lévő, ismét Mannó Antal ur által eddig birt 9 dik la'osztály, melyhez négy szoba, két honyha, két pincze, két faszin, és ahoz külön rekesztett hiurész tartozik

6-ször A K-Monostoron lévő volt tisztí gyümölcsös kert	457 „ 37 „ „ „
7-szer A fiskus házbán két, eddigelő Fejér Anna által haszonbérbe birt külön pincze	84 „ 2 „ „ „

E folyó hó 31-kén a gazdasági uradalmi hivatal irodában délelőtti 9 órakor tartandó nyilvános árverés után, és pedig a hat első tárgyak három egymás után következő, a hetedik pedig csak egy esztendőre haszonbérbe kiadandók lesznek; bérleti szándékozók ennél fogva, a szokott 10% bánatpénzzel, és az illető járásbeli hivaltaltól bec ütletességekéről és vagyonállásukról kiad tt hiteles bizonyítvánnyal el'atva, ezennel meghivatnak. A haszonbérleti és árverési bővebb föltételek, az említett uradalmi hivatali irodában minden időben megtekinthetők.
Kelt K.-Monostoron, július 9-én, 1860.

(1040)

Ajánlkozik

egy kiképezett gazda-tiszt, a t. cz. földes uraságokhoz gazda-tisztnak. Tudomást róla ad, gazdasági-egylet titkárja Nagy János ur.

(1030)

Haszonbérbe adás.

A dicő-szent-mártoni járásban Dombón 75 hold szántóból, 48 hold kaszálóból 4 hold szőlőből, 9 hold legelőből 1 álló birtok, melyhez tartozik kő-lakóházzal és minden gazdasági ép letekkel ellátott curia haszonbérbe adandó Szent-Mihály napjától kezdve. Értekezni lehet, személyesen vagy levél által Nagy József unitarius lelkész ural Dombón.

(1035)

Egy francia tanító, a ki évek óta egy nyilvános iskolában, mint magánkörben a legrovidebb rendszer alapján a legjobb eredménnyel tanított, ajánlja magát a n. é. közönségnek leczkék adására és jót áll, hogy tanítványai az oktatása nyomán rövid idő alatt a beszélésben aránylag jártasok lesznek. Kőzelebbi értesítést nyujt Stein János könyvkereskedése.

LÁNGH JÓZSEF
francia nyelvmester.

(1039)

Birtok-eladás.

Kolozsvártól másfél óra távolságra Dez mér helységében ködvarház, kőistálló, kőcsűr 120 hold szántó, 73 hold rét, 21 hold erdő, 2 hold szőlő. — Értekezni lehet Kolozsvárt, belső magyarutca 407. szám alatt.

(1038)

Aspis Sámuel és H. Tarnopolisból.

Alázatos tisztelettel jelentik a magas nemességnek, és a nagyérdemű közönségnek, hogy egészen friss és nagyszerű raktárunkkal, a melyben találhatik: legjobb és legvalódiabb orosz thea, fehér és piros jamaica-rum, orosz sárgaré: s tombak-sa mo are (thea gépek) mosdótálak, tálcák, orosz pecsétviasz és minden e körbe tartozó orosz áru czikket a legújabb modor és legjobb ízles szerint kiállítva, megérkeztek és a tisztelt királyi várostanácsától engedélyt nyertek még a vásár kezdete előtt a b. Józsefa-házzal szemben áruelményaikat kiállítani, minélfogva tisztelttel ajánlják magukat és remélik, hogy számos látogatásnak fognak örvendh-tni.

(1036)

Egy tanuló ifju,

ki magát könyvárussá képezettni obajtja, Dem-jén László könyvkereskedésében alkalmazást nyerhet.

(1037)

Kocsmárlási jog.

A Nagy- és kisiklodi birtokok kocsmárlási joga f. é. július 31-dikén délelőtti 10 órakor árverezés után több évre haszonbérbe adatik, a helybeli előjáráságnál, hol a föltételek addig is megtekinthetők.

(1010)

Padozat fényesítő máz,

mely többszöri megvizsgálás után igen jónak találattott, kapható özevgy Barabás Királytól „Juhászhoz“ címzett fűszerkereskedésében.

AZ EV. REF. FÖTANODA KÖNYVNYOMDÁJA. (Belső farkasutca 74. sz.)

☞ Mai számunkhoz: „KERESZTÉNY MAGVETŐ“ aláírási felhívása van mellékelve.